

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Döberen

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 564. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1834_540-txt-shoot-idm286/facsimile.pdf (tilgået 13. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Se hans Maaht kun ødignet,
 Ser han ikke Gud og Mand;
 Eller glønde paa Højsæde
 Han de Enaa, som blot kan græde?

Nei, Hans Od skal aldrig glippe,
 Ser skal Himlen falde ned,
 Med hans Kirke paa sin Klippe
 Hævede forgyrdet fæd,
 Vistlig og Manden følger,
 I hved Kroq kan sig end delger!

Vi det ved, vor Hjerter-Kammer
 Vore skal hans Tæmpel-Kam,
 Men det er den store Sommer,
 Tæmpel sunket er i Graad,
 Om end Manden er berødt,
 I hved Kroq skal vi ham fæde?

Dunke kan er vor Etær,
 Tegnend Mand er stærk og snild,
 Ogsaa han saar kaffe Bær,
 Ogsaa han har Lyb og Id,
 Daeren tror sig eget Hjerte,
 Venter Fryd og mæder Smerte!

Christus i vor Kirke og Klæde
 Han befinder Sandheds Mand,
 Da, tilfaar med Hjertens Klæde:
 Alt han tog af Gæmmeds Haand,
 Kirkehed er Guldens-Ragten,
 Fremmed han befrigter Pøsten!

Men kan os end ei forklæde
 Tegnend Mand med al sin Ewig,
 Derfor i vor Hjerter hude,
 Hellig-Mand, vi dog ei Dig,
 Sunde, naar vi keds har glædet,
 Kun dit Højs-Eper hale udskædet!

Ja, naar Hjertet vi vandhage,
 Sic af dig vi dunke Eper,

Om om Du i Barns-Dage
 Etakende os gjennemsjere,
 Eker det store Naam i Sangen,
 Brændemædet Ødler-Slangen!

Men hvor har Du blædt os hjemme?
 Hverken kan, hvor gif Du hen?
 Hver kan vi din klare Stemme
 Hør som vor Hjerter Ven?
 Hørigkennem har Du givet
 Hrud vi hærsted mæde: Færet?

Gjennem Skriften er det ikke,
 Vagtsom-Kraften saar ihjel,
 Og i Færet Dødsblife
 Ingen Sjæl er Fædend Træl,
 Erden mæder Livets Gæde
 Springer ud af døde Etær!

Hver som ditte Højs-Eper hærder,
 Ved det og, Da kan ei hør
 I et Tæmpel, hær med Hærder,
 Du, paa hem vi alle tær,
 Du, til hem sig løfter Vænnen,
 Om til Fæderen og Sønnen!

Hver var og Jerfanden hærne,
 Da i Christ vi søgte Ly!
 Kom Du da med klare Verne
 Til os med sin Himmerig!
 Kom Du ei som Tæden tungere,
 Kom Du ei med hør-Tungere!

Var det vel i Himmels-Væde
 Næsten gif i Verden ud:
 Hver nogen Lyb at hør
 Hør og hær med sin Gud,
 Kemme, hør, som Ordet lyder,
 Færet Mand sig sjo udgyter!

Er hør Gamle og hør unge
 Hæren nu er mere paa Fæd,

